LAUREN BROOKE

SYDÄNMAILLA

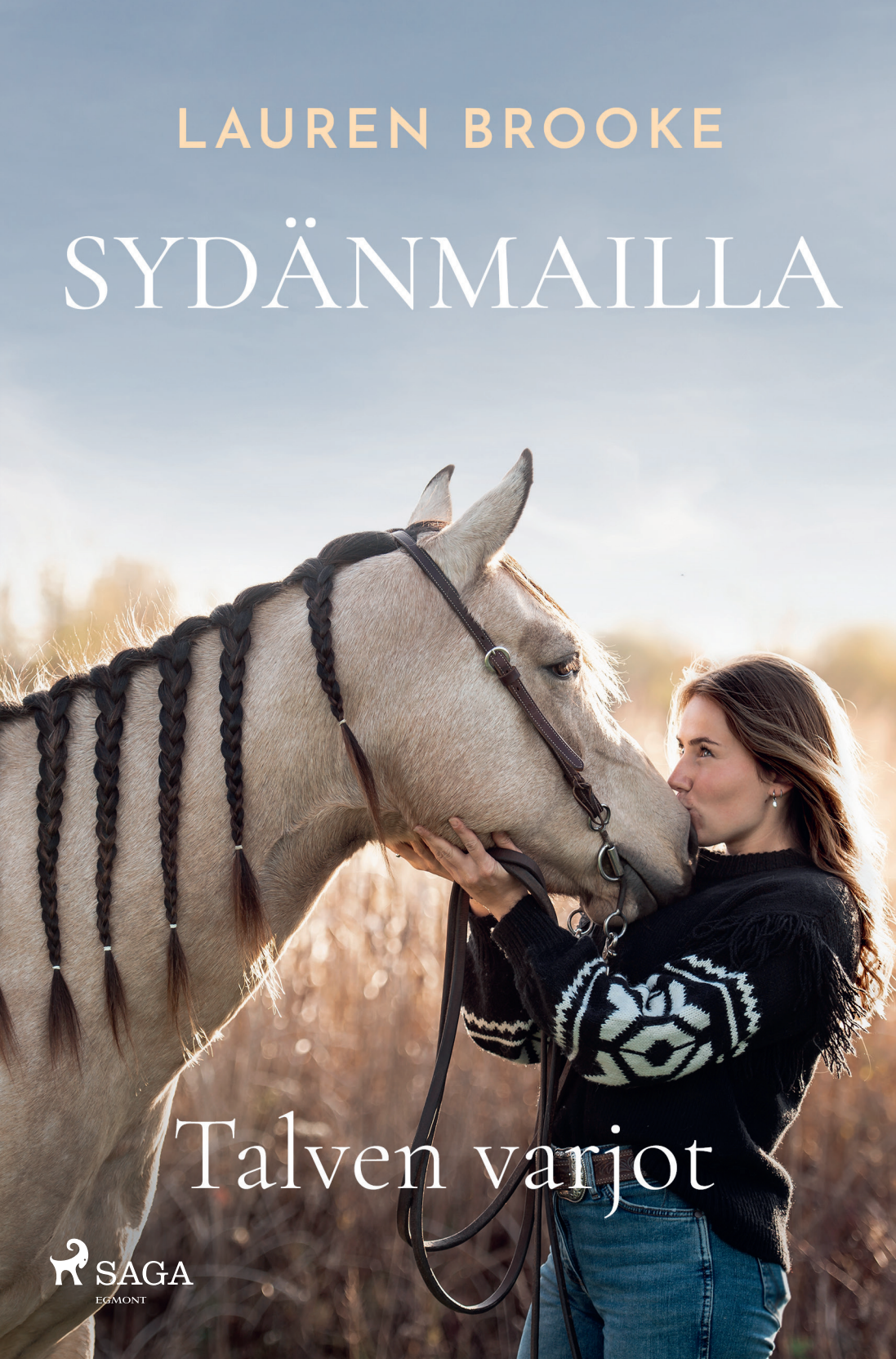

Talven varjot

SAGA
EGMONT

Talven varjot

Lauren Brooke

Talven varjot

Suomennos: Anne Pölkki

Saga Egmont

Talven varjot

Suomentanut
Anne Pölkki

Kansi: Emma Björklund
Kannen kuva: Shutterstock

Copyright © 2002, 2026 Working Partners & Saga Egmont

ISBN: 9788727356204

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland
Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Ensimmäinen luku

– Hiljaa, tyttö, Amy Fleming mumisi Melody-tammalle, joka kiskoi riimunnaruaan ja hirnui levottomasti varsalleen. Neljän päivän ikäinen Aamurusko vähät välitti emänsä huolesta, kun se ravasi kaula kaarella ja pää korkealla lumen peittämällä laitumella. Lumi pöllysi pikkuruisissa kavioissa. Marraskuun kalpeat auringonsäteet säihkyivät varsan rautiaalla karvalla. *Täydellinen kiitospäivä…*

Amy tukahdutti ajatuksen. Ei, hän ei halunnut muistaa, että tänään oli kiitospäivä. Siksi hän seisoi laitumella Melodyn ja Aamuruskon kanssa sen sijaan, että olisi ollut sisällä isoisänsä Jack Bartlettin ja isosiskonsa Loun seurassa. Siksi hän oli raatanut tauotta tallipihalla koko päivän. Hän ei halunnut ajatella, että käsillä oli ensimmäinen kiitospäivä ilman äitiä.

Jälleen Melody hirnui.

– Höpsis, tyttö, Amy hyssytteli ja hieroi pyörivin liikkein tamman kaulaa. – Vauvasi on turvassa. Se vain tutkailee ympäristöä.

Melody käänsi päätään hänen puoleensa; se tunsi tutut, loh-

duttavat kädet kaulallaan. Amy raaputti sen otsaa ja huomasi, kuinka tamma rentoutui. *Koska sinä olet siinä*, Melody tuntui ajattelevan, *kaikki on varmasti parhain päin*.

Lämmin onnentunne täytti Amyn, sillä tamman silmistä heijastui syvä luottamus.

Vain kuukausi sitten asiat olivat olleet toisin. Kun Melody oli tullut Heartlandin hevoshoitolaan, jonka Amyn edesmennyt äiti Marion oli perustanut, se oli ollut harvinaisen varuillaan. Vähitellen Melody oli alkanut kuitenkin luottaa Amyyn, ja kun Amy oli avustanut Aamuruskon maailmaan, heidän välisensä side oli entisestään vahvistunut.

Jäinen tuulenpuuska lennätti Amyn pitkät, ruskeat hiukset hänen kasvoilleen. Hän työnsi suortuvat pois ja tutki pikkuvarsaa harmailla silmillään. Sen jokainen askel pursusi energiaa. Oli vaikeaa uskoa, että vain muutama päivä sitten he olivat pelänneet sen hengen puolesta. Varsominen oli ollut niin vaikea, että emä ja varsa olivat olleet vaarassa menehtyä. Amy, Lou ja isoisä eivät kuitenkaan olleet antaneet periksi, ja pitkän odotuksen jälkeen Aamurusko oli nähnyt päivänvalon.

Varsa seisahtui sieraimet väristen, ylpeä pää korkealla. Sen karva näytti liekehtivän auringossa, mutta taianomainen hetki särkyi tuota pikaa.

Aamurusko pyörähti ympäri päätään viskoen. Se laukkasi laitumen poikki Melodyn viereen, työnsi päänsä ahnaasti emänsä nisille ja alkoi imeä.

Amya nauratti pienen hännäntöpön vinha viuhtominen puolelta toiselle. Hän oli tuntenut voimakasta yhteenkuuluvuutta varsan kanssa sen syntymästä lähtien. Hän mietti itsekseen, johtuiko se vain hänen läsnäolostaan syntymän hetkellä vai oliko siinä jotakin muutakin. Hän kuuli korvissaan äitinsä sanat: *Joskus tielle*

osuu ainutlaatuinen hevonen – hevonen, joka muuttaa elämäsi ainiaaksi. Katsoessaan Aamuruskoa Amy oli varma, että hän ymmärsi äitinsä sanat.

– Tänne, Aamurusko, Amy kutsui varsan lopetettua imemisen. Aamurusko astui Amya kohti ja nuuhkaisi hänen ojennettua kättään älykkäät silmät säteillen.

– Hyvä tyttö, Amy sanoi hiljaa ja ojensi kätensä taputtaakseen varsan kaulaa.

Silloin Aamurusko kiljaisi käännähtäen ympäri. Amy ehti juuri alta pois, ennen kuin kiivas pikkutamma potkaisi takajalkansa korkealle ilmaan ja säntäsi tiehensä.

– Siinä teillä onkin tekemistä, kuului Amyn takaa.

Hän kääntyi pois päin laitumesta. Scott Trewin, paikallinen eläinlääkäri, seisoi portilla Amyn siskon Loun kanssa.

– Scott! Amy huudahti. – Mitä sinä täällä teet?

– Jopas oli tervetulotoivotus! Scott nauroi. – Kiva nähdä sinuakin, Amy.

– En tarkoittanut sitä niin, Amy virnisti. – Luulin vain, että olisit kotona nyt… Hän kamppaili sanoakseen sanan. – Kun on kiitospäiväkin.

– Hän tuli toivottamaan meille hyvää kiitospäivää. Lou hymyili Scottille.

Scott tarttui hänen kädestään ja virnisti takaisin. – Miten voisin pysyä poissa luotasi?

Hetken Amy pelkäsi, että pariskunta suutelisi. – No niin, jo riittää, hän keskeytti karskisti. Scott ja Lou olivat alkaneet seurustella äskettäin, ja vaikka Amy iloitsi heidän puolestaan, hänenkin sietokyvyllään oli rajansa.

Scott ja Lou vetäytyivät erilleen, Scott virnuillen, Lou huivinsa ryppyjä silitellen. – Tuota… miten Aamurusko tänään jaksaa?

Lou kysyi Amylta, ja hänen korostuneen englantilainen aksenttinsa kavalsi hänen hämmennyksensä.

– Se on hullu, Amy vastasi ajatellen – eikä ensimmäistä kertaa – miten erilaiselta hänen puheensa kuulosti Louhun verrattuna. Lou oli elänyt melkein koko elämänsä Englannissa, kun taas Amy oli muuttanut Virginiaan kolmen vanhana. – Mutta siinähän ei ole mitään uutta.

Lou naurahti. – Vaari käski sanoa, että ruoka on valmista puolen tunnin sisällä, Amy.

Amyn vatsaa väänsi pelkkä ajatus kiitospäivän ateriasta ilman äitiä. – Minun pitää ottaa nämä kaksi sisään ja luoda sen jälkeen lannat, hän mokelsi, – ja pitää laittaa kaurat. En millään ehdi sisään puolessa tunnissa. Ehkä sinun ja vaarin kannattaisi syödä ilman minua.

– Amy, Lou keskeytti puhetulvan. Hänen ruiskaunokin sinisissä silmissään oli myötätuntoinen mutta tiukka ilme. – Vaari on raatanut kuin orja tämän aterian eteen. Syömme sen yhdessä, siinä on koko jutun juoni. Autamme sinua hevosten kanssa, eikö niin, Scott?

– Toki, Scott myönteli.

Amyn kurkkua kuivasi, mutta hän tajusi Loun olevan oikeassa. – Selvä. Hän kamppaili pitääkseen äänensä vakaana. – Jos avaatte portin, talutan Melodyn talliin. Aamurusko tulee perässä.

Kun Amy ohjasi Melodyn pois laitumelta, Aamurusko jäi kuitenkin jääräpäisesti möllöttämään aloilleen. Se oli saanut maistaa vapautta eikä sitä huvittanut luopua siitä. Melody hirnui hädissään varsalleen. Aamuruskon korvat kääntyilivät emän ääneen suuntaan.

Scott asteli laitumelle. – Mars matkaan, hän kehotti.

Varsa heitteli päätään, luimisti korvansa ja laukkasi Melodyn

perään. Kun se pääsi emänsä luo, se näykkäisi tämän kylkeä kuin moittiakseen hylkäämisestä laitumelle.

– Kuules! Amy protestoi. Aamurusko luimi korvat litteinä niskassa ja ojensi kaulaansa Amya kohti, mutta hän vain nauroi ja työnsi varsan kauemmas. – Sinun on opittavan käytöstapoja, vauveliini, hän sanoi. Aamurusko mulkoili häntä ylimielisesti, ja Scottin sanat palasivat Amyn mieleen. Aamuruskossa olisi tekemistä, siitä ei ollut epäilystäkään.

Kun Melody ja Aamurusko olivat karsinassaan pikkutallissa ja hevosten likaiset aluset vaihdettu puhtaisiin, Scott lähti viettämään kiitospäivää oman perheensä luokse. Amy seisoskeli rehuvaraston kivilattialla tiirailemassa, kun Lou ja Scott suutelivat auton luona. Lou seurasi katseellaan autoa, kunnes se katosi näkyvistä, ja palasi tallipihalle haaveellinen hymy suupielissä karehtien.

– Mitä seuraavaksi pitää tehdä? Lou kysyi Amylta rehuvarastossa.

– Lisää noihin sankoihin vähän kalanmaksaöljyä ja sekoita hyvin, Amy pyysi osoittaen ämpäreitä, joihin hän oli jo annostellut muonat.

Hänen siskonsa nyökkäsi poissaolevasti. – Okei. Hän katsahti ovelle, sitten Amya rypistäen kulmiaan. – Mitä sanoitkaan?

– Lou! Amy moitti. 23-vuotias Lou oli häntä kahdeksan vuotta vanhempi, mutta tällä hetkellä ikäeroa tuntui olevan Amyn hyväksi. Amy otti pölyisen kalanmaksaöljypullon, jonka hän tuputti siskolleen. – Kalanmaksaöljy, kaurat, sekoita. Häntä huvitti suuresti, että hän sai näin ohjata askareissa yleensä järkevää Louta.

Lou alkoi valuttaa kalanmaksaöljytippoja hevosten rehuihin. – Scott kutsui minut jouluillallisille, jotka pidetään kolmen viikon

kuluttua, hän hehkutti. – Sinne tulevat kaikki hänen vuosikurssinsa eläinlääkärit. Sinne pitää pukeutua hienosti, joten minun on löydettävä jotakin päälle pantavaa. Tuletko ostoksille kanssani ensi viikolla?

– Mikä ettei. Amy sekoitti rehuja. Hän ei pahemmin välittänyt ostella vaatteita itselleen, mutta iltapuvun etsiminen Loulle olisi hyvää hupia.

– Ajattelin tässä yhtenä päivänä, että sinusta ja Mattista tulisi hyvä pari, Lou tuumiskeli. – Silloin voisimme käydä nelistään ulkona.

– Turha luulo, Amy tuhahti ajatellen Mattia, Scottin pikkuveljeä. Poika oli yksi hänen parhaista ystävistään, ja hän oli yrittänyt suostutella Amya iät ja ajat treffeille.

– Miksi? Lou tivasi. – Scottin mukaan Matt tykkää sinusta hurjasti.

– Niin minäkin hänestä, Amy sanoi, – mutta en *sillä lailla*.

– Kenestä pidät *sillä lailla?* Lou kysyi.

Amy kohautti olkiaan. – En kenestäkään. Se oli sitä paitsi totta. Hän ei halunnut seurustella yhdenkään koulukaverin kanssa. *Ja hyvä niin*, hän ajatteli. Talven tullen tallissa riitti puuhaa. Vaikka hän nousi kuudelta ylös joka aamu, hän pääsi harvoin vuoteeseen ennen puolta yötä. Ainoat pojat, joita hän näki koulun ulkopuolella, olivat hevoshoitolan tallipojat Ty ja Ben. Hetkeksi hiljaisen, tummahiuksisen Tyn kuva kohosi Amyn mieleen ja hän punastui muistaessaan, että viime kesänä pojan kevyt kosketus hänen poskellaan oli saanut veren juoksemaan kiivaana hänen suonissaan.

Lou tietenkin huomasi punaiset posket. – Amy? hän innostui. – Sinulla on joku mielessäsi, eikö olekin? Kuka?

– Ei ole ketään, Amy vastasi kiireesti työntäen Tyn pois mie-

SULOINEN VARSA TUO VALOA TALVEN PIMEYTEEN

Heartlandissa tapahtuu jälleen dramaattisia asioita – Amyn isoisä sairastuu vakavasti juuri kun Lou on lähtenyt toiselle puolelle maapalloa. Amyn on selvittävä koettelemuksesta yksinään. Onneksi tilan arkea piristää Aamurusko-niminen tammavarsa, jossa on sisua vaikka muille jakaa siitä huolimatta että sen lähtökohdat elämään olivat varsin huonot.

Lauren Brooke -kirjailijanimen takana ovat kirjailijat Linda Chapman ja Beth Chambers. Heidän hevosaiheisesta Sydänmailla-kirjasarjastaan on tehty menestynyt tv-sarja.

SAGA
EGMONT

ISBN 978-87-27-35620-4